

Net als de overige inzittenden staarde de Rat uit het raam van de zwarte bus. Hij had het ooit geprobeerd, werken. Het was bij die ene bijbaan gebleven. Totaal zes weken, en toen had hij voor zijn vader op verzoek een fles drank meegenomen zonder te betalen. Zijn ontslag liet niet lang op zich wachten. 'De nachten zijn niet voor de werkenden. Het is voor hen te spannend,' zei hij geheimzinnig op de toon van een bekende tv-presentator.

De vier mannen in het laadruim proestten het uit.

Gemotiveerd deed de Rat nog een duit in het zakje en ging verder met zijn Jammers-imitatie. 'Op de grens van acceptatie en normaal, daar zou de zwarte bus parkeren. De bestuurder die zo langzaam reed, zodat hij goed kon zien of er onverwacht nog mensen op straat waren. De duistere individuen die niet bij hun echte naam werden genoemd, wilden voorkomen dat ze werden gezien of herkend. In deze straten kruisten de werelden van goed, kwaad en twijfelachtig elkaar. Soms leverde deze keuze meer op dan het inkomen van tien burgers op jaarbasis.'

De bestuurder die het stuur stevig omklemde lachte niet. 'Rat, bek houden! Concentreer je. Het is nu geen tijd voor je belabberde grappen,' gromde hij boos. De Rat kreeg een dodelijke blik. 'En ik hoop voor jullie allemaal dat jullie je telefoon thuis hebben gelaten. Focus! Geen fouten anders zwaait er wat.'

Gepikeerd gehoorzaamde de Rat en hield zijn mond. Het laatste wat hij wilde was ruzie. Ze naderden de plek waar ze gingen stoppen. Daar was het stikdonker. Een tactische plek. De bus stopte en parkeerde langs het trottoir.

Een klik. Het schuren van de schuifdeur die opende. Vier mannen stapten uit de achterbak. Afzonderlijk van elkaar waren ze gefocust en luisterden naar omgevingsgeluiden.

Het was stil op straat, op het zeurende gemiauw van een krolse poes na.

De Rat stapte uit en telde zijn mensen. Hij voerde vandaag de klus uit. Terwijl hij ze aanwees knikten ze een voor een. Niemand haakte af. Eén droeg een koevoet. Een ander vier bigshoppers met gereedschap. De schuifdeur ging zacht dicht. De bus trok op en verdween in de nacht.

De mannen wisten waar ze heen moesten. Ze hadden een doel en een taak. Als je slim was dan hield je je daar strikt aan. Fouten konden fataal

zijn. Zachtjes slopen ze over de stoep totdat ze op de aangewezen plek kwamen.

Een van de mannen liep langs het pand en ging op de eerstvolgende kruising op de uitkijk staan. Er werd geluisterd. Er werd gekeken. Geen gesis. Geen gefluit. Geen paniek. *Het was veilig. Voor nu.*

De koevoet paste precies tussen het deurkozijn en de oude voordeur. Twee keer wrikken was genoeg. Een deel van het kozijn brak en de splinters vlogen door de lucht toen de voordeur openzwaaide. Het slot was door de snelheid intact gebleven.

‘Gaan! Snel!’ siste iemand.

De mannen keken om zich heen. Het zwarte apparaat met het rode lampje werd snel gesignaleerd.

‘Camera!’ riep de Rat.

Als een honkballer sloeg de langste met zijn koevoet door de lucht. Met een klap viel de camera op de grond. Het lampje ging uit en de lens lag gebroken op de grond.

‘Als er een camera is, dan is er waarschijnlijk ook een alarm,’ siste de Lange.

De Rat knikte. ‘Snel! Geen getreuzel meer.’

Vier paar voeten renden over de kokosmat verder naar binnen en roffelden de trap op naar de eerste etage. Het gebonk duurde maar even, maar maakte veel lawaai. Misschien net iets te veel.

De Rat veegde het klamme zweet van zijn voorhoofd, terwijl hij op een eerste reactie wachtte.

‘Het zijn er twee!’

‘Goed! Sneller! Kom op!’

Een losse stoeptegels uit de tuin werd tegen de voordeur gezet om directe doorgang te garanderen. Een weeïge geur kwam naar buiten. De wietlucht zou omstanders alert kunnen maken op de woning.

‘Nog drie minuten! Sneller! Schiet op!’

Er klonk gestommel. Gevloek. Vervolgens gegrinnik. De eerste twee kwamen puffend de trap af. Beiden hadden in hun handen een tot de rand gevulde tas. De Rat wees in de richting van de bus die in de verte de hoek om kwam rijden en daar met draaiende motor tot stilstand kwam. Nog steeds zonder verlichting.

‘Niet treuzelen. We zijn er bijna. Doorlopen!’

Gebonk en gekraak op de trap. De andere twee kwamen naar beneden. ‘Is het gelukt?’

‘Ja man. We hebben alles.’

‘Snel dan. Tandje erbij. Weg hier.’

De laatste trapte de stoeptegels de hal in en trok de voordeur dicht.

‘Kom, wegwezen.’

Zo snel als ze konden renden ze naar de bus. De schuifdeur en het portier waren al geopend bij aankomst. Met een zwaai werden de tassen naar binnen gegooid, waarop ze alle vier achter in de bus stapten. De Rat stapte voorin op zijn vaste plek op de rijdersstoel. Stapvoets reed de bus de straat uit. Buiten de wijk, op de doorgaande weg, zouden ze er met hoge snelheid vandoor gaan.

Op een veilige afstand van het pand verwijderd waande de Rat zich weer enigszins veilig en durfde hij zijn Jambers-imitatie voort te zetten: ‘En de bewoners? Die hadden niks door. Zij lagen diep te slapen in hun veilige woning met gesloten gordijnen. Totdat hun wekker ging en de sporen van de nacht allang weer verdwenen waren.’